

Reglen medfører således, at et underskud hos et modtagende pengeinstitut bortfalder i tilfælde af, at der gennemføres en skattefri fusion med et andet pengeinstitut.

Den overvejende del af de større pengeinstitutter har valgt at anvende det såkaldte lagerprincip i deres skatteregnskab, dvs. at gevinst og tab opgøres som forskellen mellem værdien af fordringerne ved indkomstårets begyndelse og indkomstårets udløb. Lagerprincippet er beskrevet i kursgevinstlovens § 33, stk. 1. Da pengeinstitutter har store fondsbeholdninger med fastforrentede fordringer, vil deres skattemæssige resultat i høj grad være præget af kursreguleringer, således at de i år med rentestigning ofte vil have underskud og overskud i år med rentefald.

Det kan derfor ramme et pengeinstitut særligt hårdt, at dets eget skattemæssige underskud bortfalder. Efter gældende regler vil f.eks. et underskud i et landsdækkende pengeinstitut gå tabt, hvis instituttet medvirker til at videreføre et lille nødlidende pengeinstituts aktiviteter ved skattefrit at fusionere med dette. Det gælder, uanset fusionen ikke er udtryk for skattetænkning, og at underskuddet ville være bevaret, hvis fusionen ikke var gennemført.

Der foreslås derfor indsat en bestemmelse i fusionsskattelovens § 8 om, at et modtagende pengeinstitut, der i de seneste 5 år har anvendt lagerprincippet på fastforrentede obligationer, også efter en fusion kan fremføre sit skattemæssige underskud. Lagerprincippet er som nævnt beskrevet i kursgevinstlovens § 33, stk. 1. Der foretages ingen ændring for så vidt angår det indskydende pengeinstitut, hvis underskud således fortabes ved fusionen.

Bestemmelsen finder kun anvendelse ved fusioner mellem pengeinstitutter, der er omfattet af bank- og sparekasselovens § 1, stk. 2, dvs. banker, sparekasser og andelskasser samt sammenslutningen af andelskasser, jf. bank- og sparekasselovens § 15 f.

For at forhindre, at der spekuleres i bestemmelsen på den måde, at et pengeinstitut lader et lille institut, der har oparbejdet et meget stort underskud, være det modtagende selskab, foreslås der indsat et krav om, at det modtagende pengeinstituts kernekapital skal være større end det ophørende pengeinstituts kernekapital. Ved kernekapital forstås ifølge bank- og sparekasselovens § 21 a indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital samt overkurs ved emission og reserver.

Forslaget om, at det modtagende pengeinstitut ikke mister sine fremførte underskud ved fusion med et andet pengeinstitut, er derimod ikke begrænset til den situation, hvor det indskydende selskab er nødlidende, da det ville kunne indebære, at fusion med et selskab, der er inde i en uheldig udvikling, først finder sted på et sent tidspunkt i forløbet. Bestemmelsen

ville dermed ikke tilstrækkeligt effektivt kunne medvirke til at forebygge pengeinstitutkriser.

Til nr. 2 og 3

Ifølge fusionsskattelovens § 15 b om spaltning og § 15 d om tilførsel af aktiver finder fusionsskattelovens § 8 om de skattemæssige virkninger af en fusion tilsvarende anvendelse ved sådanne transaktioner. Da den foreslåede bestemmelse om det modtagende pengeinstituts bevarelse af sit skattemæssige underskud kun skal gælde ved fusion af pengeinstitutter, er det derfor nødvendigt at ændre henvisningsbestemmelserne, således at det fremgår, at den nye § 8, stk. 7, ikke finder anvendelse ved spaltning og tilførsel af aktiver.

Til § 2

Forslaget er en konsekvens af det af økonomiministeren fremsatte lovforslag om ændring af lov om banker og sparekasser m.v., hvori der stilles forslag om etablering af et særligt værdiansættelsesnævn, der hurtigt skal kunne give en bindende forhåndsbesked om den skattemæssige værdi af udlån i et pengeinstitut, der ikke længere opfylder bank- og sparekasselovens kapitalkrav, i forbindelse med en videreførelse af det nødlidende pengeinstituts aktiviteter.

Med forslaget præciseres, at en sådan forhåndsbesked er bindende for de skattelignende myndigheder. Disse myndigheder skal således lægge forhåndsbeskeden til grund ved behandling af det beskrevne forhold. Denne binding gælder dog kun ved den ligningsmæssige behandling af det overtagende pengeinstitut og ved den ligningsmæssige behandling af det pengeinstitut, der overtages. Forhåndsbeskeden er bindende for de involverede pengeinstitutter i den forstand, at værdiansættelsesnævnets afgørelser efter økonomiministerens lovforslag ikke kan påklages til anden administrativ myndighed.

I det omfang, der efterfølgende sker ændringer i forudsætninger, der har været afgørende for indholdet af forhåndsbeskeden, herunder ændringer i love eller bekendtgørelser, der har ligget til grund for forhåndsbeskeden, er den ikke bindende.

Til § 3

Bestemmelsen i § 1 om, at det modtagende pengeinstitut ikke mister sine fremførte underskud, vil som nævnt ovenfor kræve notifikation over for Europa-Kommissionen. Skatteministeren foreslås derfor bemyndiget til at fastsætte tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden. § 1 vil blive sat i kraft, når Kommissionens godkendelse foreligger.